

ste Behandling. Men de ærede Medlemmer ville mindes, at det høitærede Medlem, som først havde Ordet i denne Sag idag, udtalte ved første Behandling, at han vilde opfatte, hvad han havde at sige ved første Behandling, til 2den Behandling, i Haand om, at der ved denne vilde blive Anledning til at sige, hvad der laa ham paa Sinde, og jeg bad derfor heller ikke om Ordet ved første Behandling, især da det var saa sent paa Mødet, at der naturligvis maatte være en vis Hjemve hos de ærede Medlemmer paa Grund af Mødets Længde. Jeg afventede nu med spændt Opmærksomhed Udtalelserne af det ærede Medlem fra Horsens, der ganske rigtig henholde sig til Udvalgets Betænkning fra ifjor, der jo har havt det ærede Medlem til Forfatter som Ordfører for Udvalget, og hvor der udtrykkelig staaer nævnt det Spørgsmaal, han fremhævede — et Spørgsmaal, der var opfattet i Landstinget — nemlig hvorvidt man kunde sige, at de Børn, der besøgte St. Petri tydske Skoler, kunde siges at nyde dansk Opdragelse og Undervisning, hvorved Undervisningsproget var Tydsk og Modersmaalet lærtes som et fremmed Sprog. Man fandt sig dengang — hvad ogsaa den høitærede Indenrigsminister hentydede til — beroliget ved, hvad Udvalget havde oplyst om, at man maatte være saa meget desto strengere i andre Henseender med Hensyn til Dplysninger om dansk Sind og Lænkemaade hos de Børn og Forældrene til de Børn, der gaa i St. Petri Skoler. Forsaavidt man nu imidlertid tør slutte af det danske Sind og den danske Lænkemaade, som findes hos denne Skoles ledende Kræfter, især da hos dens Forstander, Bestyrer, Inspektør eller hvad han nu kaldes, saa finder jeg mig ingenlunde tilfredsstillet eller beroliget ved Forholdene, som de ere nu. Jeg skal ikke udbrede mig over dette Wenne, thi jeg løber da stor Fare for at komme til at berøre personlige Spørgsmaal; men jeg vil vistnok blive forstaaet, naar jeg f. Ex. henleder Opmærksomheden paa, at den Fædrelandshistorie, som efter al Sandsynlighed foredrages i St. Petri Skole, er alt andet end tjenlig eller skiftet til at indpode Børnene dansk Sind og Lænkemaade. Den nuværende Inspektør for Petri Skole har jo i Egenkab af Publicist — som man kalder det med et fremmed Ord — eller Bladskriver levet et Bidrag til Danmarks Historie i den ældre og nyere Tid, som virkelig staaer saa fjernt som muligt fra at røbe dansk Sind og Lænkemaade, og naar jeg ikke frygtede for at komme til at rette Smed for Bager, saa vilde jeg foreslaa, at de Forældre, hvis Børn søge Undervisning i denne Skole, skulde stryges af Lovforslaget. Jeg indrømmer, at de kunne sende deres Børn derhen i god Tro, saa at altsaa Børnens Skolegang der ikke med Hensyn til Rigsdagens Stilling til dette Spørgsmaal kunde være nogen Hindring for at meddele dem Indfødsret, og jeg har derfor heller ikke villet stille noget Forslag derom, aldeles bort-

set fra Usandsynligheden, for ikke at sige Umuligheden af at faae et Forslag, stillet af mig, vedtaget, og naar jeg stiller et Forslag, saa sætter jeg overordentlig Pris paa at faae det vedtaget. Jeg skal ikke udbrede mig videre herom, thi jeg behøver vist ikke ydeligere at forklare, hvad det er, jeg mener, da jo Ingen af os er fremmed i Danmark. Hvad jeg mener, er dette: om det kan siges, at der i den nuværende Ledelse af St. Petri skole, særlig for den historiske Undervisnings Bedkommende, er tilstrækkelig Borgen for, at Lærlingene i St. Petri skole blive oplærte i dansk Sind og Lænkemaade? Det er det, jeg finder overordentlig tvivlsomt, og det har jeg villet udtale, for at der deri kunde indeholdes en Advarsel til andre Forældre om, at vi muligvis ikke, naar Skolen vedbliver at blive ledet af en Inspektør med det historiske Syn som den nuværende Inspektør, i Fremtiden ville give dem Indfødsret. — Sluttelig skal jeg udtale min Forundring over, at det ærede Medlem, der først tog Ordet idag, gled hen over dette Spørgsmaal med let Haand for ikke at sige med Haresod, idet jo netop denne Grundfætning om strenge Fordringer med Hensyn til dansk Sind og Lænkemaade er en Frugt af hans egen Lanke, og det forundrede mig noget, at han kunde berolige sig ved den nuværende Undervisning i dansk Historie, at dømme efter den nuværende Inspektørs historiske Ydelser i det Blad, han udgav.

Baier: Saa vidt jeg forstod den sidste ærede Taler, rettede han et Spørgsmaal til mig om, hvor vidt jeg, som var Ordfører for sidste Udvalg og selvfølgelig havde en væsentlig Del i Betænkningen, virkelig kan berolige mig ved, at den Fordring er fyldestgjort, at man har været strengere med Hensyn til de Personer her i dette Lovforslag, hvis Børn gaa i St. Petri Skole. Med Hensyn til dette skal jeg bemærke, at for de tos Bedkommende har man virkelig fyldestgjort, hvad Udvalget krævede ifjor, idet der foreligger Bevis fra troværdige Mænd for, at Bedkommende tale Dansk i Hjemmet, endogsaa udelukkende, som det hedder; og jeg tror, at den sidste ærede Taler maa være enig med mig i, at, er der Noget, der særlig skal lægges Vægt paa for at bevise dansk Sind og Lænkemaade, saa er det, at man bruger dansk Sprog i det hjemlige Liv. Det er ikke nok at være sproget mægtig, thi det kan en Sprogmeister blive, det kan man studere sig til, uden iøvrigt derfor at have sluttet sig til sit nye Fædreland. Med Hensyn til de to andre Personer negter jeg ikke, hvad jeg ogsaa udtalte før, at jeg kunde have ønsket, at den høitærede Minister havde været strengere, inden han indskillede dem til at faae Indfødsret; thi for mig foreligger der ikke noget Saadant til Dplysning, og naar jeg har kunnet berolige mig, saa er det ved at lægge Mærke til, at de to omhandlede Personer have